

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרלמוטר	שם פרטי: אוטו
-------------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדת: פרלמוטר		בלועזית Perlmutter	
שם פרטי איתו נולדת: אוטו		בלועזית Otto	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אוסקאר פרלמוטר		שם פרטי ושם נעורים של האם: זלמה רוזנפלד	
עיר לידה: דבה		בלועזית Deva	
שם פרטי ושם משפחה של האב: אלבה יוליה		בלועזית Alba Yulia	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: שנה ראשונה		מקצוע לפני המלחמה: תלמיד	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: שנה ראשונה		חבר בארגון או בתנועה: "הנוער הציוני"	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית Apacaldà Dobrogia	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: על גדת הדנובה בצד Dobrogia		תאריך השחרור: 1944	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור: בוקרשט	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי		שנת עליה: 1947	
משנת 1946 עד שנת 1947		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה: אוניה של הבריטים	

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

אבא היה סוחר טקסטיל ואחראי אזורי מטעם קרן קיימת ואמא עקרת בית וסגנית נשיא ויצ"ו בעיר. אני גדלתי במשפחה ציונית. למדתי בבית ספר יסודי רגיל, לא יהודי. בבית הספר חברתי אל תלמיד יהודי שהיה בריון ושנינו הפכנו לאימת בית הספר. יום אחד כששאלו אותי מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול אמרתי שאני רוצה להיות איכר. התלמידים הגיבו בפליאה, ואני התכוונתי שאני רוצה להיות חלוץ ולעבוד את האדמה בארץ ישראל. בגיל צעיר התחלתי ללמוד צילום במשך כשלוש שנים באלבה יוליה, אצל פוטו שטרן. אחיי היו צלמים. אחד האחים נלקח לטרנסניסטריה והשני למחנה מעצר פוליטי היות והיה קומוניסט.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

ברומניה, את הפוגרומים ביהודים עשתה מפלגה אנטישמית בשם "צלב הברזל" ולא הממשלה הרומנית. כשהמלחמה התחילה אנחנו גרנו באלבה יוליה. אני נלקחתי לעבודות במחנות עבודה אפאקלאדה ודוברוג'יה. במחנות העבודה סללנו כבישים. ידענו שהגרמנים רוצים להשתמש באותם כבישים ולכן עשינו סבוטאז' והיינו שמים קרח ושלג במקום בטון וברזל. היו ימי חופשה מהעבודה, ואף חופשות בהם יצאנו הביתה. במהלך שהותי במחנה העבודה אבי גורש לסיביו. בחיפושי אחר אבי הגעתי לבוקרשט לרחוב בו גר דודי, רחוב טרנסלוניה 10. זה היה הבית היחיד שנשאר על תילו. הנהג של הדוד פתח את הדלת, מכיוון שהדוד וכל משפחתו היו בכפר סמוך, והוא קיבל אותי בשמחה ודאג לכל צרכי עד שדודי הגיע מהכפר. כעבור שלושה חודשים נודע לדודי שאבי ואמי גורשו לסיביו. בינתיים הצלחתי לפגוש את אחי שהיה בטרנסניסטריה ושנינו יחד עלינו על רכבת לפגוש את ההורים בסיביו. גם אחי השני שהיה במחנה הסגר של הקומוניסטים הגיע לסיביו. כשנפגשנו החלטתנו כל המשפחה לפתוח חנות צילום שנקראה "קולור סטודיו", בסיביו. אחרי המלחמה היה מקרה מוזר בו קצין רוסי עצר ליד החנות שלנו ואמר שהוא רוצה למכור לנו ציוד וחומרי צילום. אבא הוריד את המחיר לעשירית ממה שהקצין ביקש וקנה ממנו את הציוד אך הקצין השאיר גם את המשאית. ציוד הצילום שקנינו מהרוסי היה נדיר ומאוחר יותר מכרתי אותו בבוקרשט ברווח גדול.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בקיץ 1945 עזבתי את הבית ועליתי להכשרה של הנוער הציוני בבוקרשט. לקראת החורף התחלנו את המסע לכיוון ישראל דרך הונגריה, יגוסלביה ואיטליה, הכל ברכבות. הוצאנו דפים בעברית מהסידור ואמרנו שהגענו ממחנות עבודה ואנחנו בנסיעת המשך והעבירו אותנו בגבולות. היינו 120 חברים. קראנו לעצמנו פלוגות להגשמה. באיטליה היינו בסנטה מריה דבאי, שם קיבלנו שני בניינים גדולים וקיימנו חיי קומונה. עסקנו בלימודי עברית ובספורט. אני הייתי אצן מעולה והגעתי למקום ראשון במכבייה הראשונה שהייתה באיטליה. נסענו לכיוון ישראל בסירת דייגים שאחד הראוטרים שלה התקלקל בדרך ולכן נאלצנו לעגון בתורכיה. לאחר זמן מה המשכנו עם אותה ספינה שהתקלקלה שוב בלב ים. היטלטלנו עם הגלים ללא שליטה עד שהצלחנו לתקשר עם ספינת מעפילים ברכהפולד שכבר היו עליה 600 איש ואנחנו הוספנו להם עוד מאתיים ושמונה ויחד הצלחנו להגיע לחופי הארץ. נתפסנו על ידי הבריטים ונשלחנו למעצר בקפריסין. במרץ 1947 הגעתי לישראל לנמל חיפה לאחר שהבריטים שחררו 1500 יהודים מקפריסין, כל חודש בהתאם להסכם "בלפור".

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

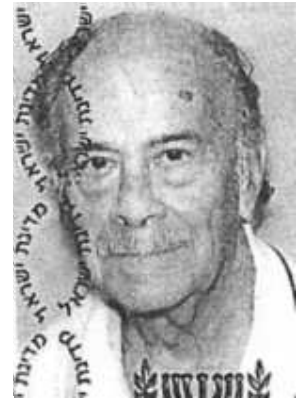
יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

כשהשתחררתי מבית ליד שלחו אותי לבית עולים בתל אביב רחוב העלייה. התחלתי לחפש עבודה והגעתי ל"פוטו מונוכרון" בנתניה, אצלו עבדתי עד שהתגייסתי לצבא. גויסתי לחיל המודיעין ביחידה שסופחה לפלמ"ח. הקמתי את מעבדת הצילום הראשונה בחטיבת הנגב. המשכתי לשרת בצבא עד 1958. בהמשך עברתי מספר מקומות עבודה: פתחתי חנות צילום, עבדתי כמנהל משק באסם, עבדתי בקמ"ג, במכון ויצמן כמנהל אדמיניסטרטיבי, ועבדתי בתדיראן עד ליציאתי לפנסיה בשנת 88. כמובן שבמשך השנים הקמתי משפחה, יש לי שלוש בנות, שבעה נכדים ועשרה נינים. רוב השנים התגוררנו בראשל"צ. הוריי ושני אחיי עלו ארצה אחרי המלחמה, בשעה שאני כבר הייתי בארץ מגויס לחיל מודיעין.

המסר שלי לדורות הבאים: "כל מי שהצליח לצאת מהגיהנום והקים משפחה בארץ הזו, הצליח למעשה לגבור על כל הצרות. שלא נדע מצרות".

ראיון: גילאת גלזר

גדרה, אוגוסט 2013